

endelig Stilling til Spørgsmaalet om vor Valutapolitik's Endemaal.

Det, der for mig, og vistnok for saa godt som alle, har været det afgørende i Stillingen til Nedskæringsspørgsmaalet, har ikke i og for sig været en Afvejning af økonomiske Fordele og Tab, og jeg skal heller ikke komme ind paa en saadan Afvejning nu, men det har været et Hensyn, der har været af en adskilligt dybere-gaaende Natur, det er, fordi vi har ment, at Danmark ved en Nedskæring af Kronen traadte saa at sige ind i Staternes anden Række, opgav at staa sammen med Lande, som vi hidtil har staaet sammen med, Lande som Sverige, Holland og Svejts, for at træde ned i anden Række, træde ind iblandt dem med den haabløse Valuta, der maatte fragaa deres Forpligtelser, fordi de ikke var i Stand til at opfylde dem. Der staar paa vore Nationalbanksedler: Denne Seddel veksles paa Anfordring med Guld. Det er et Tilsagn, om hvilket man kan sige, at det er en Lap Papir, saadan som Bethmann-Holweg sagde ved Verdenskrigens Udbrud, men man kan svare dertil med et Ord af Lloyd George, at hvad der staar paa den Slags Lapper Papir, er det, der afgør, om der skal være Tro og Love mellem Folkene. Og dette Tilsagn bør vi opfylde senere eller tidligere, efter en kortere eller længere Udvikling, hvis vi paa nogen Maade er i Stand dertil. Og ingen vil kunne nægte, at nu, da vor Krone staar i 92 $\frac{1}{2}$, og nu, da vi mener at være stærke nok til at stabilisere den omkring 90, var det ikke Evnen, der manglede, men Villien. Vor udmærkede nye nationaløkonomiske Professor ved Københavns Universitet, Ohlin, har heller ikke hørt til dem, der teoretisk har stillet sig afvisende overfor Nedskæringstanken med Hensyn til Lande, hvor det var givet, at man ikke vilde være i Stand til at genoprette Guldpariteten. Men han udtaler dog, at ved at gaa til en Nedskæring under den nuværende Situation vilde Danmark simpelt hen gøre sig til Nar for hele den finansielle Verden. Den højtærede Socialminister har brugt endnu stærkere Udtryk. Han har sagt, at alle politisk tænkende Mennesker maatte indrømme, at dette ikke kunde lade sig gøre. Nej, jeg tror ikke, at det har været hen i Vejret, naar de Stater, vi ønsker at sammenlignes med i finansiell Soliditet, de Stater, der selv, da deres Valuta stod væsentlig lavere i Forhold til Guldværdien, end vi nu staar, aldrig opgav Tanken om at genoprette Guldpariteten, naar England fastholdt den

i 1920, da Sterling kun havde godt 75 pCt. af sin Guldværdi, og i 1921, da den havde 79 pCt., og Sverige, da det i 1920 havde 76 $\frac{1}{2}$ pCt. af Guldværdien og i 1921 84, Nederlandene med 85,6 i 1920 og med 83,7 endda noget nedadgaaende i 1921.

Hvorfor har man saa sejt fastholdt dette, hvorfor har man tillagt det saa megen Vægt? For at holde sin finansielle Anseelse oppe, for at der ikke i Fremtiden skulde være nogen som helst Tvivl om, at her havde man med et Land at gøre, der vilde opfylde, hvad det en Gang var gaaet ind paa, der vilde opretholde sin Valuta, selv om det kostede Anstrengelser og Kampe og Ofre. Jeg er ganske overbevist om, at dette Hensyn er af dybt indgribende og overordentlig afgørende Betydning for hele vort Lands Stilling i Fremtiden, og ikke blot vort Renomé i Udlandet og for vor Stilling udenfor vort Lands Grænser, men sandelig ogsaa for den Tillid, der i Fremtiden vil vises den danske Mønt og det danske Pengevæsen fra danske Borgeres Side. Jeg føler mig overbevist om, at hvis vi uden Nødvendighed, for at skaane os for de sidste haarde Tag — som man jo dog endelig kan tale om, hvorledes man vil tage, hvor hurtigt eller hvor langsomt, og til hvilket Tidspunkt man vil sætte Endemaalet —, frivilligt træder ned blandt dem, der giver Afkald paa at opretholde deres Valuta, ja, saa vil Tanken om Kapitalflugt her i Danmark under kommende vanskelige Forhold ganske naturlig blive stærk, saa vil man sige til sig selv: Ja, vi har jo til syvende og sidst ingen Sikkerhed, kommer der vanskelige Forhold, nu vel, saa gaar Staten fra sine Forpligtelser, saa nedskærer man Mønten, og saa staar vi der. Jeg tror, at naar Kapitalflugten selv i de mørkeste Tider kun blev saa lille, saa forholdsvis ringe, som den er blevet her i Danmark, saa er det, fordi man har stølet paa det, som da og siden er blevet fastslaaet fra alle ansvarlige Sider, at Maalet var at bringe Kronen op i Pari.

Jeg skal ogsaa henvise til, at den skandinaviske Møntunion dog ikke er ophævet endnu; den er stærkt beskaaret, men i sit Hovedprincip, den fælles Guldmønt, eksisterer den endnu, kun faktisk suspenderet. Den vil vi ogsaa slaa en Streg over ved Nedskæringen. Det er ogsaa klart, at hvis vi stiller os neutralt til Nedskæringstanken, hvis den bliver stillet hen som et Alternativ, vi maaske i Fremtiden kan tage vor Tilflugt til, vil det i høj Grad svække Ud-sigterne for at opretholde vor Valuta ved det Punkt, hvor den staar nu, idet man